

dien gehaten Wishoff (1) niet, den man, die aan den zoon van den stadsbode van Eck, »een familiaar vriend van haar,” op den 27sten Februari verboden had als tamboer het Wilhelmus te slaan. Dat kon zij toch wel eens even probeeren of zij dien niet van de compagnie kon afdringen. Met de bij haar staande vrouwlui beproeft zij 't, maar 't lukt niet. Zij heeft echter daardoor ook haar deel bijgebracht tot de algemeene verwarring. En die wordt altijd grooter. Daar vliegt van het huis »De gouden hamer” af de eerste steen naar de compagnie. Dat moet, zoo verzekert Hendrik Walters, knecht in de Branderij van Otte den Romer, die op de stoep vlak naast »De vergulde Hamer” stond, Kaat Mossel gedaan hebben. Hij had haar die »bij hem zeer wel bekend was voor Kaat Mossel” daar zien staan, een stroohoed met gebloemde voering ophebbende. Welke haar blauw voorschoot, waarin iets zwaars scheen te zijn, achter om haar lijf had vastgemaakt; waaruit hij deposant begreep dat er steenen in waren en wel te meer omdat hij alstoen door een andere vrouw hoorde zeggen: »Kaat Mossel, bewaar je steenen nog wat, wij zullen ze straks wel nodig hebben, wij zullen ze op de Nieuwe Markt wel krijgen.” Ofschoon gewoonlijk de weg langs de Nieuwe Markt liep, trok van Zwyndrecht nu de Prinsen-

(1) De verbittering tegen Jacobus Wishoff, adelborst der compagnie n°. 9, blijkt vooral uit hetgeen zijne moeder mededeelt in haar verhoor voor de Gecombineerde Vergadering. Zoo zongen de jongens voor haar deur: »Wat een klugt, wat een klugt, Wishoff die is op de vlugt, hij is gaan lopen, men zal hem het vel afstroopen en schieten hem in den rug.” Of: »Wishoff is een nobele held, hij heeft er drie in een schoot geveld.” Wishoff zelf was naar Amsterdam gegaan, daar hij meende zijn leven niet zeker te zijn, en woonde bij de Wed. du Trois in de Lange Kerkstraat.